

Gevoel voor tumor

Gevoel voor tumor

*Een darmtumor, de angst voor kanker, weigerartsen,
zorghonger, zaalhumor, muitende bejaarden, depressie,
bloeddrukboa's, een longaanval en COPD bij vertrek*

Nils de Heer

(Auteur van: *De Pijnbank* en *De Raaf*)

Coverontwerp & realisatie: Nr.27 Grafisch Ontwerp-Haarlem
Foto auteur: Een zorgresortselfie uit eigen collectie

ISBN: 978 94 036 12898

NUR: 372

© Nils de Heer 2021

Alle rechten voorbehouden

Voor Hans !

**Mijn voormalig buurman, proeflezer, caféwankel-
tafelpsycholoog, Male Best Friend én hartpatiënt.**

Voorwoord Youp van 't Hek:

Het leven is ingewikkeld.

Alleen al omdat het einde ervan onvermijdelijk is. Vroeg of laat zijn we de pineut.

Daarom proberen we er zoveel mogelijk van te maken. Met feest, lol, drank, muziek, poëzie, voetbal en andere bijzaken.

Humor is de smeerolie van deze machine en maakt het bestaan dragelijk. Zieke grappen op het randje van het bestaan die zowel de rijkdom als de armoe in het leven relativeren.

Een diepe zucht, een harde lach en dan weer zo lang mogelijk door. Hoe dat heet? Gevoel voor Tumor?

Prachtige titel voor een bijzonder boekje!

Youp

Een persoonlijk voorwoord

Dit autobiografische boek gaat over angst, emotie en humor.

Over serieuze angst en mijn persoonlijke speurtocht hoe hier het beste mee om te kunnen gaan. Over de niet te onderschat ten kracht van de menselijke emotie. Tot slot over het, mijns inziens, meest machtige wapen tegen angst, depressie, stress en allerlei andere medische malheur: **humor!**

Tot slot bleek het, in mijn geval althans, ontzettend te helpen om dingen op te schrijven. Of liever gezegd, hoe raar ik dat ook vind klinken, van mij af te schrijven.

Een bijkomend voordeel van schrijven is, dat je het op zich op de vreemdste tijden en plaatsen kunt doen. In de basis is niet meer nodig dan een notitieboekje en een balpen.

Losse krabbels en grappige voorvallen kunnen, zoals ik dat prettig vind werken, eerst in een soort steno neergepend worden en later in alle rust netjes uitgewerkt op de laptop. Ach, ik doe er volgens mij niemand kwaad mee. Het hielp mij door menige slapeloze nacht heen.

Wie weet heeft iemand er iets aan? Put iemand er steun uit in de eenzaamheid van een bestaan vol twijfel, onzekerheid en angst in een ongezellig ziekenhuisbed. Al is het er slechts één, dan vind ik het persoonlijk alle moeite meer dan waard!

Voor nu wens ik je veel sterkte, beterschap indien gewenst en bovenal véél leesplezier!

Nils de Heer

Santpoort Noord, februari 2021

Deel 1

Genotsmiddelengraagte

1 Een teer poppetje

Eigenlijk ben ik misschien altijd wel al een ziekenhuiskindje geweest? Een teer poppetje? Vaker dan mij lief was werd ik bij nacht en ontij door papa en mama naar het ziekenhuis gereden. Het Zeeweg Ziekenhuis in IJmuiden. Een mistroostig en volstrekt fantasieloos ogende medische Vinexbelediging in het toch al niet overweldigende IJmuiden. Het liefelijke, of moet ik zeggen liederlijke, vissersdorp onder de directe, dichte, hardnekkige en meerkleurige rook van dé grote staalfabriek in het Westen des Lands: NV Koninklijke Hoogovens. Thans eigendom van een paar heel erg nauw kijkende Indiase maffiosi. Inderdaad, daarmee bedoel ik de familie Tata. Wie anders? Ze hebben wel een hele leuke naam, Tata. Kort ook.

Op weg naar dokter Van Grinsven, KNO-arts. God hebbe zijn ziel. Naar ik mag aannemen is de man reeds dood en begraven? Zo niet, dan had ik hem met alle soorten van geduldig genoeg alsnog op een enkeltje columbarium getrakteerd. Een deftig woord voor urnentuin. Daar staat ie goed, na al die pijn die de hufter mij heeft gedaan. Nu is het natuurlijk niet zo dat de geachte dokter hoogstpersoonlijk verantwoordelijk gesteld kan worden voor de bij mij frequent terugkomende middenoorontstekingen. Maar het zal aan de andere kant niet geheel zonder reden zijn dat ik, grofweg tweeënvijftig jaar later, de mans naam nog zo goed ken. Alzheimer technisch zit ik safe. Voor nu. Maar ik herinner mij nog meer feestelijke details. Zoals mijn gloednieuwe bontgekleurde Fabeltjeskrantpyjama'tje. Kijk, in mijn tijd was de wolf in Nederland doodgewoon. Bor de Wolf!

De uitbater van het praathuis in voornoemde serie. Nee, ik ben eigenlijk vaak genoeg geknoeid door die witjassen.

Na een verder onbezorgde en veelal ongeschonden kindertijd duurde het vele jaren voor ik langer dan een paar uur in het ziekenhuis belandde. Voor licht geïnfecteerde kniekorsten ga je per slot niet naar het ziekenhuis.

Er moet blikkie getrapt en gevoetbald worden op het pleintje voor de Rooms Katholieke Kerk in Driehuis. Aan het einde van die toen oh zo schitterende en rustieke P.C. Hoofllaan. Weet je nu meteen waar ik dat grenzeloze literaire talent vandaan heb. De bescheidenheid heb ik van mijn moeder!

De eerste keer dat er opnieuw sprake was van een ziekenhuis opname die nog een beetje ergens op leek, vond plaats aan het einde van de Koude Oorlog.

Na een zéér intense, budgetverwoestende en in alle opzichten uitputtende wintersportvakantie in het fameuze Tiroolse lustoord Westendorf besloot ik de obligate terugkeer naar mijn broodheer Jan van der Vlucht & Zoon B.V. die maandag nog even uit te stellen. Even flink doorhoesten, het laatste restje Alpenlucht moet er immers ook uit voor de gifdampen erin kunnen, en ziedaar pats zei het longvlies. Gevalletje klaplomp, hoewel de dokter bij hoog en bij laag bleef beweren dat ik een pneumothorax had. Fietsenmakers zou wijlen mijn oom Jan Hof artsen niet voor niets noemen. Nou goed, wat hij wil. Ik ging nog even een brief posten aan mijn Berlijnse lief. Mijn God, wat was ik verliefd geworden in Westendorf. Op Steffi Rolle. Een adembenemende slanke blondine. Ik wist het direct: ik zou gaan emigreren! Maar eerst even wachten tot de pijn in mijn borstkas wat zou afzakken. Gadverdamme zeg, wat deed dat ontiegelijke pijn. Brief wel gepost natuurlijk. Alles is liefde. Gorby ondertussen, je weet wel de toenmalige Russische leider die voor het gemak de kaart van Rusland alvast op zijn eigen voorhoofd had laten tatoeëren, dacht

erover na om de Berlijnse Muur neer te halen. Hoe tof van die gast! Kon ik veel makkelijker naar mijn schatje toe. Maar, eerst opknappen. Zo werd het niks.

Twee weekjes werk en de kleine prins was weer redelijk op de been. Opgekalefaterd noem ik dit. Het eerste bezoek van mijn *Schätzchen* verlichte de revalidatie aanzienlijk. Hoewel, het voldoen aan mijn pre-huwelijkse fysieke verplichtingen viel zeker niet mee. Maar *what the fuck*, het kunstje bleef wél de moeite waard. Ik had toch nog een long?

Deze autonome wellustige invulling van het revalidatietraject werd mij overigens niet door iedereen in grenzeloze dank afgenomen. Maar vorig jaar, tijdens de beregezellige borrel ter ere van *Mutti's* tachtigste verjaardag heeft Kees van der Vlugt nogmaals bevestigd dat deze misstap van mij wat hem betreft verjaard was. Goeie vent, Kees!

In 1990 was het zover.

Gorby had naar Ronnie geluisterd, de muur was neergehaald. Ik heb nog altijd een klein stukje ervan goed bewaard in mijn bureau opgeborgen! Hoe spannend, ik vertrok voor de eerste keer met de nachttrein naar Berlijn. Mijn eigen *Glasnost* was begonnen! *Glück auf!*

2   **Angst**

Niet over de logische angst voor het niet bestaande monster onder je bed, die je als kind misschien ervaart.

Niet over angst voor onweer als je weet dat je tóch bij papa en mama in bed mag kruipen. Zelfs niet over angst voor die vreselijke schooltandarts, die in mijn geval vrijwel zeker voor de eerste traumatische ervaring in mijn leven heeft gezorgd. Noch over de angst om publiekelijk een vervelend blauwtje te lopen. Bovengenoemde beperkte opsomming hoort volgens mij simpelweg bij opgroeien, hoe vervelend en beangstigend dat in de basis al kan zijn. Neem alleen de kennishongerige periode van pubertijd. Ik was niet bepaald een held. Jakkes.

Ik bedoel een heel andere angst.

Die waar je als volwassen man of vrouw mee geconfronteerd wordt. DÍe buitengewone kwesties, soms letterlijk van leven en dood, die onlosmakelijk verbonden zijn aan het plezier van opgroeien? Van zélf ouder en volwassen worden.

De overgang van die zorgeloze heerlijke onbevangenheid van kind zijn naar de onontkoombare verantwoordelijkheden van een jongvolwassene.

Angst om één van je ouders onnodig te zien lijden. Angst om je enig overgebleven ouder óók aan kanker te verliezen.

De onzekerheid, in je eentje in een kil ziekenhuis bed liggend, over de uitslag van een biopsie: Darmkanker? Of véél erger nog ronduit dodelijke pancreaskanker?

Waarom heeft de dokter zo'n haast met een nieuwe MRI? Zij had 'een verdacht plekje' op de lever gezien. Als chirurgen op eens haast hebben, moet je als patiënt op je tellen passen.

Angst!

De eerste twee keer kan ik mij nog beter herinneren dan mij lief is.

Na weggesaneerd te zijn binnen ING Group besloot ik in 2010 mijn eigen onderneming op te richten. Een grote wens, die nu in vervulling kon gaan, ik had immers nu mijn handen vrij. Daarnaast had ik al een paar jaar een idee in mijn hoofd rond zoemen; een nieuwe vorm van bedrijfshypotheken.

Zo gezegd, zo gedaan! In 2010 werd Dreefstaete Consultancy opgericht. Ik was zo trots als een pauw. Alleen de naam was al prachtig, vond ik. Wonende aan de Santpoortse Dreef op de rand van de nieuwbouwwijk Velsbroek deed zo'n naam mij denken aan een statig buitenhuis waar na generatielange bewoning door adellijken en notabelen nu chique kantoren waren gevestigd.

Maar goed, chique of niet succes en omzet komen niet door het open keukenraam naar binnen waaien. Hard aan de slag dus. Bikkelhard, echt bijna letterlijk dag en nacht werkte ik aan een nieuw wiskundig financieringsmodel. Voor mij extra moeilijk, omdat ik op de middelbare school (MAVO-6 e.d.) niet bepaald uitblonk in wiskunde. Ik blonk eigenlijk nergens in uit. Behalve in Engels, dat ik te danken had aan mijn ronduit uitstekende leraar Henk Ringersma. *I am still grateful Sir.*

Gelijktijdig met de start van de bouw van de rekenmodellen ben ik op zoek gegaan naar bijlesleraren in Excel, een toverprogramma om mee te kunnen rekenen. De dagen verliepen in een vast stramien. Redelijk op tijd opstaan, genieten van goede espresso, een paar Marlboro filtersigaretten, douchen en achter mijn enorme Engelse partnerdesk plaatsnemen. Mijn op zich fantasieloze flat in Santpoort Noord was echter wel zo ruim dat ik een praktische aparte werkkamer had kunnen inrichten. Reuze handig en voordelig, scheelt weer de huur van een permanente kantooruimte. Als starter moet je verdomd goed op de kleintjes letten. Net als Albert Heijn